

Neděle 12.11.2017 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

1K 13,1-3.4-7: „Cesta Kristovy lásky“

Dnešní text se dost často připomíná na křesťanských svatbách. Používá se jako vyučování pro snoubence i jako povzbuzení k lásce v manželství. Určitě se text 1K 13 hodí jako základ svatebního kázání. Ovšem apoštol Pavel svůj hymnus na lásku nenapsal snoubencům, ale křesťanskému sboru v Korintu. Možná si řeknete, že to bylo „nošení dříví do lesa“. Jenomže to bylo jinak. Z poselství dopisu se dovídáme, že vyučování o lásce bylo moc potřeba. Pavel napsal dopis do Korintu na své třetí misijně cestě v Efezu, protože se dověděl, že se v korintském sboru šíří podivné učení o nebiblické duchovnosti. Hodně se tam mluvilo o Duchu svatém a duchovních darech. Jenže právě otázky kolem Ducha svatého a jeho nadpřirozeného působení vyvolaly ve sboru napětí a ohrožovaly jeho jednotu. Proto se Pavel rozhodl připomenout křesťanům, že Duch svatý společenství Kristovy církve nejen *buduje*, ale taky *proměňuje*. Apoštol na chvíli přerušil vyučování o tom, jak mají Korintští přistupovat k daru prorockví, daru jazyků či daru víry, a začíná mluvit o lásce. Ukazuje na lásku jako na nejvyšší Boží dar a vysvětluje, že skutečný stav sboru se pozná podle lásky. Co nestojí v Kristově církvi na lásce, není duchovní. Duchovní dary všichni křesťané mít nemusí, ale lásku ANO. Proto je důležité Pavlovu vyučování pozorně naslouchat. Něco podobného, co se přihodilo v korintském sboru, může docela dobře potkat křesťany jinde....

1. Význam a velikost lásky

Apoštol Pavel nepřináší ve svém dopise nic nového. Rozvíjí jednoduše důrazy, které učedníci slyšeli od Pána Ježíše. Křesťané v Korintu věděli o tom, že mají milovat z celého srdce svého Boha, bližního jako sebe sama a dokonce své nepřátelé. Znali také Ježíšovo nové přikázání o tom, že mají žít mezi sebou v lásce. Jenže v konkrétní situaci na to nějak pozapomněli. Byli tak nadšeni mimořádnými projevy Ducha svatého, modlitbou v cizích jazycích a darem prorockví, že se přestali ohlížet jeden na druhého. Z jejich vztahů se vytratila Boží láska. Proto Pavel mluví o lásce jako té nejvyšší cestě, po které chce Ježíš Kristus vést svou církev. Nejdůležitější nejsou mimořádné duchovní zážitky, ale láska. Láska, kterou vidíme u Pána Ježíše. Láska, která se pro druhé obětuje, láska, která kvůli druhým na sebe zapomíná. Pak vezme apoštol několik příkladů ze sborového života a říká: „Kdybych se krásně modlil srozumitelnou řečí anebo andělským jazykem a bylo by to bez lásky, podobalo by se to *„dunícimu kovu a zvučícímu zvonu“*. (Pavlova narážka na hlučné hudební nástroje, které se používaly při pohanských obřadech k tomu, aby přivedly účastníky k vytržení, k extázi...) Pokud se modlíte ve vytržení, myslíte jen na vlastní potěšení a nemyslíte na to, že vám nikdo nerozumí, je to jen prázdný zvuk a nikomu to nepomůže.“ „Kdybych měl od Boha dar prorocké řeči, viděl pod povrchem duchovního života církve a porozuměl souvislostem mezi minulostí a budoucností, a používal tyto dary bez lásky, *NEJSEM NIC*. Kdybych měl dar mocné, zázračné víry - bez lásky, *NEJSEM NIC*. Proč? Protože s každým darem vkládá na nás Bůh také odpovědnost a chce, abychom jej používali moudře a s láskou. - Nakonec uvádí Pavel ještě příklad dobročinnosti a sebeoběti. „Kdybych po vzoru některých bohatých křesťanů rozdával svůj majetek chudým, abych se vymanil z otroctví chamtivosti, anebo se nechal upálit jako někteří věřící, kteří tak chtěli skoncovat s „hříšným tělem“, a neměl bych v srdci Boží lásku, k ničemu to nebude... Ano, takové je lidské srdce – tak převrácené a zrádné! I když to vypadá jako dobročinnost nebo hrdinství, může být za tím prachobyčejné sobectví a touha po slávě. Bez lásky ani skutky dobročinnosti nebo obětování života neznamena NIC. To jediné, co Pán Bůh od nás chce, je LÁSKA, naše celé srdce.

2. Podstata lásky

Apoštol Pavel teď pokračuje stručnou charakteristikou lásky. Zakladatel korintského sboru přibližuje povahu a výjimečnost lásky tak, že promlouvá do situace sboru a dotýká se jeho problémů. Mluví proti pýše a tvrdosti, kterou tam vidí. Osmi slovesy osvětluje to, co opravdová láska NEDĚLÁ, a sedmi to, jak se láska projevuje kladně. Když těmto veršům pozorně nasloucháme, je nám jasné, že Pavel nemluví ani o sobě ani o korintském sboru. Mluví o tom, kdo jediný miluje a příkladně jedná, o Ježíši Kristu. První Korintským 13 je kázáním o Kristu. Je to **obraz Ježíšovy dokonalé lásky**. Ke každé z těch vlastností lásky bychom našli příběh z evangelia. Pavel nikde nepoužívá rozkazovací způsob, a přesto z jeho slov slyšíme Ježíšovo pozvání na cestu opravdové lásky. - Taková láska je trpělivá, umí na druhého počkat. Láska se pozná podle přívětivosti a laskavosti. Láska z Boha, AGAPÉ, nezávidí a nežaluje. Zde se Pavel dotýká přímo toho, jak si v Korintě křesťané záviděli své dary. Dalším problémem tam byla domýšlivost a namyšlenost. Dobře to vystihl apoštol, když také říká, že láska nehledá své zájmy, nechová se neslušně a netaktně a nepočítá křivdy. K povaze lásky patří, že se neraduje z toho, když někdo udělá chybu, ale má radost z toho, když jde bratr Boží cestou... Je to srozumitelné a jasné slovo o lásce, ke kterému nemáme co dodat. Nepříjemné je jediné to, že odhaluje naše slabiny a připomíná naše hříchy.

3. Jak na to odpovíme?

Možná jste postřehli, že jsem v úvodu kázání řekl, že něco podobného, co se přihodilo korintskému sboru, může potkat kterékoliv jiné společenství. Proč se vytratila láska v Korintu? Vždyť v tomto sboru bylo takové bohatství duchovního života a rozmanitost obdarování, že z toho mohlo být dost radosti pro všechny. A přesto vzácné duchovní dary ovedly křesťany k duchovní pýše, lhostejnosti a tvrdosti. – V žižkovském sboru je také docela živo. Duchovní život se sice projevuje jiným způsobem, není to charismatický Korint, ale Pán Bůh také zde rozdál spoustu duchovních darů. K Boží oslavě zní písně nové i tradiční, různé hudební nástroje, ve sboru se vykládá Bible, je zde řada obdarovaných pracovníků, spousta aktivit, generačních setkání. Nedělní bohoslužby, biblické hodiny, domácí skupinky, práce s mladou generací, diakonie, různé formy misie.... Ale nemohlo by se uprostřed toho ruchu a rozmanitosti stát, že se ze sborového života vytratí to nejcennější, nejdůležitější a nejkřehčí – láska? Je to všechno, co je vidět, ten „cvrkot“, pravdivým obrazem duchovního života, který žije z Boží lásky? Anebo je to jen fasáda, za kterou se skrývá více člověčiny než duchovního života? Nevím, Pán to ví. Jeho se ptajme na skutečný stav.....Kdo z korintských by si býval pomyslel, že jim ve sboru něco důležitého chybí, když tam pulsoval život? Kdo v Efezu kdysi tušil, že se vzdálili od první lásky, když bylo mezi nimi tolik vytrvalosti a úsilí? Co když Pavlovo vyučování připomíná něco, co potřebuje slyšet také žižkovský sbor?! Ruku na srdce: nechybí někde opravdová láska?! Taková, kterou apoštol přiblížil ve své 1K13?! Je zde vidět ta trpělivá, dobrotivá, taktní, pokorná, pravdivá, moudrá a spravedlivá láska? Ve vztazích, ve vzájemné úctě, v jednání, v rozhovorech? Jistě: není nutné, abychom se stále dokola probírali ve svých nedostatcích. Ovšem na druhou stranu je moc důležité, abychom naslouchali slovům Pána Ježíše Krista a nechali si sloužit k pokání, k novým začátkům a k obnově. Bez pokorného, poslušného a Bohu oddaného srdce se nic nezmění. Bez bolesti pokání se nic nového nenarodí. Pohodlnější cesta k obnově duchovního života a sboru nevede. Připomínejme si, že na cestu Kristovy lásky je možné vstoupit a vracet se na ni jen díky smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. AMEN.

Bronislav Kaleta

